ڕیپۆرتاژێک دەربارەی یادی 60 ساڵەی بۆمببارانی شاری
(هێرۆشیماو ناکازاگی) لە شاری تۆرۆنتۆی کەنەدا

ئامادەکردنی : شلێر ڕەشید

دوێنێ **August 60, 2005**

لە یادی 60 ساڵەی بۆمبارانی دووشاری یابان (هێرۆشیما و ناکازاگی)
لە ناو جەرگەی شاری تۆرنتۆی کەنەدا یادێک لەو ڕۆژە کرایەوە.

ئێمەش بەناوی (پەیوەندی کوردی دژ بە جینۆساد) بۆ زیاتر بەجیهانیکردنەوەی کارەساتی هەڵەبجەو ئەنفال وەکو ئەوەی کە ئێمەش هاو خەمین و هەمان کارەسات بەسەر ئێمەشدا هاتووە , بەشداری ئەم یادەمانکرد, بە ئامادەبوونمان لە کات و شوێنی دیاریکراودا و دانانی بەیاننامەو پۆستەرو وێنەی فۆتۆگرافی قوربانیانی شاری هەڵەبجەی بریندار.

زۆربەی ئامادەبووان بەپەرۆشەوە تەماشای وێنەکانیان دەکردو ڕەسمیان دەگرت و پرسیاریان دەربارەی کارەساتی (هەڵەبجەو ئەنفال) دەووروژاند..

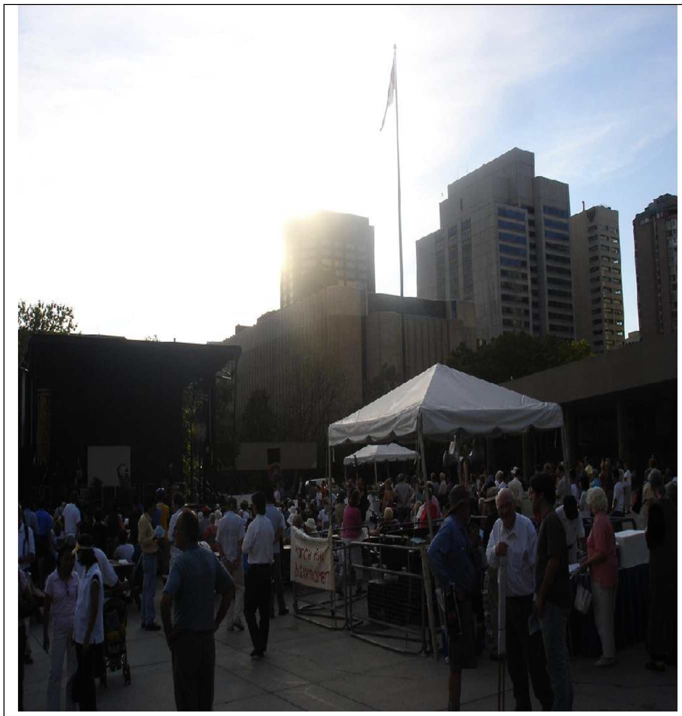

به پێی ڕاپۆرتی تەلەفزیۆنی نزیکەی 500 کەس بەشداری ئەم یادە بوون
بەپێی بەیاننامەی یابانێکان کە هەرلەوێ بەیانیان کرد, لە ساڵی 1945 کۆتای جەنگی جیهانی دووەم , وڵاتە یەکگرتووەکانی ئەمریکا بە بەکار هێنانی چەکی ئەتۆمی بۆ سەر ئەو دووشارەی وڵاتی یابان , زیاتر لە 80000 خەڵکی بێتاوان گیانیان لە دەست داو ژمارەی گیان لەدەستدەران لەزیادبووندابوو بەبۆنەی بڵاوبوونەوەی نەخۆشی کوشندە لە ئەنجامدا و تا ساڵی 1950 ژمارەی قوربانێکان گەیشتە 200000 کەس .

خەڵکی هەموو ئەو وڵاتانەی کە ڕۆژێک لە ڕۆژان کەوتبوونە بەر شاڵاوی پەلاماری (ئەمریکاو ناتۆو تێکڕای دیکتاتۆریستەکان), ئامادەیی خۆیان نیشان دابوو ،بەشداربوون لەو یادەداو خۆیان بەهاوخەم و هاودەردی یەکتر دەزانی,

چەندەها سروودو ئۆپەرێت لەلایەن منالٚ و گەورەوە نمایش کرا, لە کۆتایدا منالاٚنی ئامادەبوو هەریەکە و مۆمێکیان داگیرساندو دایانە دەم ئاوێکەوە کە لە ناوەڕستی گۆڕەپانی یادەکەدابوو, وەکو سمبولێکی یادکردنەوەی قوربانییان.

ئەمەش بەشێکە لەو بەیاننامانەی کەتوانیمان لەو یادەدا بلاٚوی بکەینەوە.

The act that took place in Hiroshima and Nagasaki was a level of high barbaric action. It demanded a large part of wealth. The capitalist systems often see the value of humanity in regards to their national wealth.	هێرۆشیماو ناگازاگی دەرەجەیەکی بالاٚ بوو لە بەربەرییەتی ئەو نیزامانەی کە دەیانویست زۆرترین بەشی سەروەت و سامانی ئەم دونیایە بۆ خۆیان بەرن,ئەو نیزامانەی قیمەتی بەشەر تەنها لەکەڵەکەبوونی سەرمایەکانیانەوە دەبینن..
Sixty years after the Hiroshima disaster, in spite of the demands of peaceful organizations, the capitalist systems are still eager to build nuclear weapons. Against human rights, and the rights of the ecosystem, there continues to be a thirst for destruction.	لە دوای 60 سالٚ تێپەڕبوون بەسەر ئەو کارەساتە گەورەیەدا و سەرباری درووست بوونی دەیان ڕێکخراوەی دژی ئەتۆمی و مافی مرۆڤ کەچی ئێستاش دە بەرابەر ئەو چەکە کۆمەلٚ کوژیانە لە برەودایە. ئەوەتانێ و لە ناوەڕاستی هەشتاکانی سەدەی نوێدا و لە شارێکی کوردستانا ئەو کوردستانەی هەرلە سەردەستی بازرگانەکانی چەکی ئەتۆمی و کیمیاوی دا , دابەش کرا بە سەر تورکیا و سوریاو عێراق و ئێرانا.
Kurdistan, which is divided between Turkey, Syria, Iraq and Iran, like Hiroshima, has been subject to chemical weapons and mass destruction. In the shared losses of the innocent within Halabja and Hiroshima, the Kurds	لە شاری هەڵەبجەدا و بەبەرچاوی میدباکانی هەموو دونیاوە, نەک هەر پێنج هەزار ئینسان ..دەیان هەزار پەپولە و گولٚ و کەناریشیان خنکاند ..

empathize with the Japanese. On March 16th 1988 the city of Halabja suffered a chemical and nerve gas attack. As a result thousands died innocently and tens of thousands were maimed for life. The surrounding ecosystems were also heavily damaged. We are here today with you to state our strong viewpoint in regards to nuclear weapons. United with one voice we ask for: No more nuclear weapons. No more chemical weapons. No more disrespecting creation. Long live Peace. **Kurdish league against genocide** **Canada – Toronto**	ئێمە ئەمڕۆ هاتووین و لەگەڵ ئێوەدا وەک کەسانێکی ئیسان دۆست و دژی جینۆساید. بەیەک دەنگ دەڵێین: نا..بۆ چەکی ئەتۆمی نا.. بۆچەکی کیمیاوی وکۆمەڵ کوژی بژی ئاشتی گەلان **پەیوەندی کوردی دژی جینۆساید** **تۆرۆنتۆ – کەنەدا**

EVERY NATION MOURNS THE SAME

Dr. Ahmad Meraudale

August 06, 2005

These days mark the 60th anniversary of one of mankind's darkest hours. In a not so distant past, the people of Hiroshima and Nagasaki were the victims of an incalculable loss. The wrong doing and loss of innocence that took place after the bombs dropped can not be measured by the numbers of lives taken. The true cost of such horror can not be summed up in words and only in the bosom of human history can its true shame be felt.

In sharing your sorrow, the Kurdish community would like to express their deepest sympathies and condolences to the Japanese people, as killing innocent civilians anywhere is an assault on us all.

As we share in your grief, we feel pain also for the lives of the mothers, wives, brothers and friends that were cruelly taken away from us during another stain on the conscience of humanity, namely, the bombing of the town of Halabja.

On March 16th 1988, about a week before Naw Roz, (the Kurdish new year on the first day of spring), thousands of families went about their business unaware of the horror about to take place. How were they to know that 5,000 would be killed instantly and that so many others would be wounded? How could they have

known as they rummaged for survivors among the charred faces and lifeless bodies that miscarriages, birth defects and cancer would touch them for generations to come.

Many of the dead were women attempting to shield their children from the chemical death in the form of a mustard gas and possible cyanide combination. Under Saddam Hussein’s orders, the Iraqi army tried to eliminate the town under the al-Anfal, or, spoils of war campaign. The attack on Halabja was not the first or only attack, but it is the deepest wound in the hearts and minds of Kurds everywhere.

And like in Japan, the west turned a blind eye to the horrors after declaring shock and outrage. It was clear that oil had been chosen over blood for worship.

We were burnt as newly-grown plants,
In the current of poisonous winds,
And showed our dreadful wounds,
From one side of the world to the other.
But the unjust eyes of the world
Were never opened truly towards the oppressed.
The world only confined itself to a false regret, And once again,
We became a target as heaps and heaps of martyrs, We were the target of poisonous bombardments, We were the target of destructive bombs, And we remained the lonely oppressed ones of the world.
We rose from under tons of debris,
And stood up in the lands of poisonous bombings,
And we kept up standing and fighting,
Believe it, you people of tomorrow,
Believe such a history and learn a lesson,
Learn how to fight oppression in this way.*

From the poem "Khaibar" by Mohammed Reza Abdol-Malakia